

* * *

יד. צוה לנגן ואמיר מאמיר דיבור-המהחיל מי מנה עפר יעקב גו'.
[כבד-קדושת אדמו"ר שליט"א צוה לנגן הניגון "כמה מעלות .. על-אחד-כמה .. שהוזעינו
מצרים"].

* * *

טו. ענין השחרור והגאולה שהייתה באופן נסי (כונך לעיל⁶⁷) - לא נשאר בעולם הנשים, אלא נ麝ך
אחר-כך במעשה בפועל, ועד שנ麝ך אפילו לאחורי שנשע מעבר לגבול, בבחינת פירות ופירי פירות,
גידולים וגידולי גידולים, אשר אף שיכולים לטעות ולהשוו שזהו עניין טبعי בלבד, הרוי כשמתבוננים
בזה רואים מיד שזהו רק מצד נס שלמעלה מדרך הטבע, אלא שהנס פועל שוגם הטבע ישתנה.

ובהקדמים המדבר פעם בארכואה⁶⁸ שבכללות ענין הנשים יש שני סוגים: (א) נס שהוא באופן חד-פעמי,
ואחר-כך נ麝ך ממש מילא בדרך הטבע, (ב) בכל משך הזמן יש צורך שיומשך ענין הנס בכל רגע ורגע (ויש
לחקור בנוגע לכמה נסים, כמו הנס דירידת המן, באורה של מרמים, וכיוצא בזה - אם היה זה באופן שהנס
נ麝ך כל הזמן, או שהנס היה רק לרגע, ואחר-כך נ麝ך בדרך הטבע).

וכידוע הדוגמא זהה - שהרי על כל ענין מבאים דוגמא בנגלה⁶⁹ - מסיפור הגמרא⁷⁰ אודות רבי חנינא
בן דוסא, שהיא רגילה במסים⁷¹, שכאשר בתו אמרה לו "כלי של חומץ נתחלף לי בכלי של שמן, והדלקתי
מןנו אור לשבת, אמר לה, בת, Mai icpeta לך, מי שאמר לשמן וידלוק, הוא יאמר לחומץ וידלוק" -
שלכאורה הרוי זה סיפור פשוט, אבל באמת הרוי זה דורש הבנה בענין הנסים, ועוד שזהו עניין שנוגע גם
לחילוק בדין והלכה:

הסדר על-פי טבע הוא - ששמן דולק, ואילו חומץ אינו דולק. ועל זה אמר רבי חנינא בן דוסא, שכיוון
שגם העובדה ששמן דולק היא רק בכלל שהקדוש-ברוך-הוא "אמור לשמן וידלוק" (והיינו, שגם מציאות
הטבע אינה באופן שיכולה להתקיים ללא הקדוש-ברוך-הוא חסירושלם, ובמיוחד לא שירק שייהה בהטבע
עניין של נס), הרוי ביכלתו של הקדוש-ברוך-הוא ש"אמור לחומץ וידלוק".

אבל אף-על-פי-כן, יש בזה חילוק על-פי תורה - שכאשר שמן דולק, עי"ז ש"אמור לשמן וידלוק",
הרוי זה עניין שעל-פי טבע, אבל כאשר "יאמר לחומץ וידלוק", הרוי זה עניין של נס, וחלים על זה כל
הגדרות שישנן בתורה (הן על-פי פנימיות התורה והן על-פי נגלה דתורה) בנוגע לעניין הנס, וכך:
"אסור לאדם להנות ממעשה נסים"⁷², וכן "אם עושין לו נס מנכין לו מזכויות�"⁷³ - שכל הגדרות האלו
אין שיכים כש"אמור לשמן וידלוק", אלא דוקא כש"אמור לחומץ וידלוק".

ועל-פיזה נשאלת לכאורה שאלה:

ידעו הכלל "לא עבד קודש-בריך-הוא ניסא למגנא"⁷⁴, כך, שענין הנס אינו אלא כאשר אין דרכ
אחרת כביכול, אבל כאשר די בדרך הטבע, לא יעשה הקדוש-ברוך-הוא נס רק כדי להראות "קונץ".

ובנדוץ-ידיין, כאשר כלי של חומץ נתחלף בכלי של שמן, ויש צורך להדליק ממנו - הנה במקום
לפעול נס שהחומר ידלוק, יש אפשרות לפעול נס שהחומר יתפקיד לשמן (כמו במצרים, שהמים נהפכו

תמו תשחיי סל"ז (תורת מנחם - התועודיות חכ"ג ריש ע' 164).
שם חלוי ס"ע .55.

(72) פרש"י שם כד, א (ד"ה אלא כאחד). וראה מצפה איתן
שם, ב. ובמנוחות סט, ב. ועוד.

(73) תענית, ב. ושות. הובא בפרש"י הנ"ל.

(74) ראה דרישת הרין דריש ח (נעתק בלק"ש ח"ג ע' 966).
וראה שבת נג, ב. ועוד.

.67 הערא .67

(68) ראה שיחת כ"ד בטבת תש"א (תורת מנחם - התועודיות
ח"ב ע' 354. ע' 349. לקו"ש ח"ח ע' 242). שיחות מה"פ תשכ"ד
(לקו"ש ח"ח ע' 175 ואילך). ושות. וראה גם לקו"ש חט"ו ע' 187
(גמ' משיחה זו).

(69) ראה גם תורת מנחם - התועודיות חמ"ז ע' 368. ושות.
(70) תנinitה כה, א.

(71) ראה שם כד, סע"ב ואילך. ושות. וראה גם שיחת י"ב